

A The New York Times sikerszerzője

LINDSEY KELK

Egy
koszorúslány
naplója

Lindsey Kelk

Egy koszorúslány naplója

Janice-nek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lindsey Kelk, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Always the Bridesmaid* (HarperCollins Publishers Limited, UK)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-254-6

• Kép: Shutterstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A koszorúslánynaplóm

Név: Maddie Fraser

Kor: Harmincegy, de nem nézek ki annyinak, esküszöm!

A menyasszony neve: Lauren Hobbs-Miller

Kapcsolatom a menyasszonnyal: állítólag a legjobb barátnőm

Mióta ismerem a menyasszonyt: 12 éve

A megismerkedés módja: Lakótársak voltunk az egyetemen.

A többi koszorúslány: Sarah Hempel, Jessica Hobbs-Miller-Joyce

Három szó a menyasszonyról: Irányításmániás, megszállott zsarnok. Nagylelkű, kedves, szőke

Három szó a vőlegényről: Lehet, hogy drogozik.

Mikor lesz a nagy nap: Túl hamar ahhoz, hogy lefogyjak.

A koszorúslánysággal kapcsolatos érzéseim: Szívesebben tépném ki a méhemet egy rozsdás ruhafogással, hogy aztán kalapként viseljem, és abban parádézzak Brighton tengerparti sétányán. Boldog vagyok.

Gratulálunk!

Te lettél a kiválasztott, aki elkísérheti a menyasszonyt ezen az életre szóló emlékekkel teli úton. A koszorúslány nem pusztán olyasvalaki, aki a menyasszony mögött sétál végig a padosorok között, hanem az a személy, aki az életben is mellette áll. Lehet, hogy tegnap még csak barátnő, nővér, hűg vagy unokatestvér voltál, mostantól kezdve azonban sokkal több vagy.

Ez a napló lehetővé teszi, hogy közös kalandotok minden egyes lépését megörökítsd, attól kezdve, hogy a menyasszony rád ruházza e nemes feladatot, egészen addig, amíg el nem búcsúzol a menyasszonytól, hogy egy ifjú feleséget üdvözölhess az életedben.

Örökíts meg minden pillanatot, jegyezz fel minden érzést és gondolatot, mert ez az egyik legkülönlegesebb és legcsodálatosabb megtiszteltetés, amely egy nőt érhet.

Már nem ugyanaz az ember vagy, aki reggel voltál, amikor felkeltél az ágyból.

Koszorúslány vagy.

1.

Május 14., csütörtök

Közérzetem: kimerült

Miért vagyok hálás: A taxikért, amelyek egy alkalmazás segítségével megtalálják az embert.

Manapság vitathatatlan alapigazságnak számít, hogy kétféle ember létezik: az, aki felhív, és az, aki üzenetet küld.

Persze a közösségi média világában rengeteg fura figurával lehet találkozni. Ott van például a lány az előző munkahelyedről, aki minden posztodat kedveli a Facebookon, vagy a srác, akivel a főiskola első hetében együtt lógtál, aztán három évig nem is nagyon találkoztatok, de mégis megjelölt a LinkedInen, vagy mind közül a legrosszabb: aki mélyenszántó beszélgetéseket akar folytatni veled Twitter-üzenetek formájában. *De!* Az igazi, őszinte, kérdés-nélkül-segítek-elásni-a-holttestet barátoknak csak két típusa van: aki üzenetet küld, és aki telefonál.

A legjobb barátnőm, Lauren a második csoportba tartozik. Legnagyobb bosszúságomra bármi legyen is a mondanivalója, felveszi a telefont, és már hív is. Az én szerény, sms-ező véleményem szerint nem feltétlenül muszáj szóban megbeszelnünk, hogy ki esett ki a *Bake Off*¹ című műsor legújabb részében; néhány gif és pár jól megválasztott emotikon segítségével tökéletesen ki lehet fejezni a véleményünket. Lauren azonban imád telefonálgatni, ezért aztán rögtön tudtam, hogy valami nagy dolog van készülőben, amikor üzenetben hívott meg minket Sarah-val vacsorázni.

– Mit gondolsz, mit akarhat? – kérdezte Sarah, miközben kötelességtudóan ballagtunk az utcán az étterem felé. – Miért rángatott ide minket ma este?

Útban a metró felé már végiggondoltam a lehetőségeket, és végül arra jutottam, hogy csakis emberrablásról lehet szó. Lauren helyett egy rossz külsejű, sebhelyes arcú férfit találunk az étteremben, aki a bárpultot támasztva vakargatja majd a szakállát, és közli velünk, hogy fizessünk egymillió fontot éjfélig, különben elkezd levagdosni a barátnőnk ujjait, és elküldi őket postán. Vagy valamelyik csomagküldő szolgálattal, mivel a posta nem túl megbízható.

– Fogalmam sincs – feleltem. Minek idegesítsem fel Sarah-t az emberrablásos elméletemmel, amíg még semmi nem biztos? – De örülök, hogy együtt vacsorázunk. Úgy érzem, mintha már hetek óta nem találkoztunk volna.

Ezzel nagyon udvariasan azt akartam kifejezni, hogy „Már hetek óta nem találkoztunk, te néber, és még te nevezed magad az egyik legjobb barátnőmnek?”

– El voltam havazva – felelte. Még csak meg sem próbálkozott valami hazugsággal előhozakodni. Félig-meddig arra számítottam, hogy babát vár, de megkönnyebbülten láttam, hogy pont olyan karcsú, mint amilyen volt. Jó, a „megkönnyebbülés” talán nem a legjobb szó, mert ugyan ki könnyebbülne meg annak láttán, hogy a sovány barátnője még mindig sovány? A melle viszont egy kicsit sem lett kisebb. Az élet igazságtalan. – Borzalmas a munkám, kellene egy új állás. A cégednél meghirdettek egyet.

– Igen? – kérdeztem, mintha nem tudtam volna róla.

Sarah ki- majd újra begombolta a blúza legfelső gombját, megigazította a gallérját, közben pedig magában motyogott.

– Nem értem, miért nem volt képes felhívni, hogy vacsizzunk együtt – váltott hirtelen témát, mert még mindig nem tudott napirendre térni „az üzenet” fölött. – Mire ez a felhajtás?

Mert azonnal lemondta volna, mint ahogyan az elmúlt másfél hónapban minden alkalommal tetted, válaszoltam magamban a kérdésére.

---

1 The Great British Bake Off: a világ számos országában nagy sikerrel vetített, amatőr cukrászokat versenyeztető valóságshow. Forrás: Wikipédia

– Talán mert amerikai? – kérdeztem hangosan.

– Már tíz éve itt él – ellenkezett Sarah. – Többé már nem használhatja kifogásként azt, hogy amerikai. Ezennel hivatalosan is megtiltom neki.

– Lehet, hogy visszaköltözik – mondtam, de reméltem, hogy nem ez a helyzet. Mostanában sok szó esett Lauren gyengélkedő édesanyjáról és várandós testvéréről. Meg aztán ki akarna egy újabb kinkeserves nyarat eltölteni Angliában, amikor a hamptonsi parti házban koktélokat kortyolgatva játszhatna a nővére kisbabájával? – Valamiért nagyon ragaszkodott hozzá, hogy ma este találkozzunk.

Őszintén szólva eléggé merésznek éreztem magam. Hétköznap este nem szoktam kimozdulni otthonról. Soha. Igen, tudom, hogy ez nagyon szomorúan hangzik, de rengeteget dolgozom, a barátaimnak pedig mindnek van valakije. Mi értelme kimozdulni, amikor az ember otthon is maradhat egy üveg borral, fajtát készíthet, és önfeledten mulathat a felfújható barátjával/ barátnőjével? Tudom én, hogy milyen jó ez, én is ezt csinálom egy nagy üveg gin társaságában. És igen, nagyon boldogok vagyunk együtt, köszönöm szépen.

Sarah azonban nem merésznek érezte magát, hanem el volt keseredve.

– Mindig olyan akaratos – mondta, miközben megigazította a megszokott frizuráját. Sarah mindig ugyanúgy nézett ki. Mindig kontyban hordta a haját a feje tetején, mindig tökéletesen volt kihúzva a szeme, mindig nyakig begombolt blúzt viselt, és valahogy mindig fantasztikusan festett. Ennek ellenére én nagyon utáltam a kontyát, és legszívesebben lenyisszantottam volna egy sövényvágó ollóval, de visszafogtam magam, mert én *jó barátnő* vagyok. – Nem lehet neki nemet mondani. Semmi kedvem nem volt ma étterembe menni, csak arra vágyom, hogy hazaérjek végre.

– Nem tudom, hová akarsz kilyukadni – feleltem –, de van egy olyan fura érzésem, hogy nem igazán vagy vacsorázós kedvedben.

Sarah savanyú arcot vágott, én pedig elmosolyodtam.

– Nos, a sminked legalább tökéletes – mondtam, miközben belekaroltam, akár tetszett neki, akár nem. – Ez is valami.

– Na ja.

Vészhelyzet esetén mindig dicsérd meg egy nő sminkjét, azzal nem tévedhetsz nagyot.

Sarah elengedte a karomat, hogy ki tudjunk kerülni egy csapat tizenéves kölyköt, akik az utca közepén csörtettek végig.

– Én csak nem akarok egész éjszakára kimaradni – mondta, miközben profiként ugrott félre a suhancok útjából. – Semmi kedvem hozzá. Ki akar bárhová is menni csütörtök este? Senki. London ilyenkor tele van idiótákkal.

Amikor egy elsötétített kirakatüvegben megláttam, hogy milyen izgatott képet vágok, gyorsan megpróbáltam letörölni az arckifejezést az ábrázatomról, mielőtt Sarah fölnéz, és ő törli le. Idiótákkal és velem! Nos, ha Sarah duzzogni akar, hát duzzogjon, én azonban nem hagyom, hogy elrontsa az estémet.

– Hát itt vagytok!

Lauren a zsúfolt bárpultnál üldögélt, amikor megérkeztünk. Sarah egy kurta ölelés után azonnal rendelt magának egy dupla gin-tonikot, én pedig közben elszenvedtem a világ legerősebb szorongatását. Lauren sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott. Szerintem ennek ahhoz a tényhez lehet köze, hogy edzőterembe jár, bár saját tapasztalatokkal nem tudom alátámasztani ezt a teóriát.

– Mi a nagy helyzet? – kérdeztem, miközben egyik lábamról a másikra álltam, és vadul igazgattam a hajamat. Amikor eljöttem az irodából, még normálisan nézett ki, legalábbis barna volt, és tiszta, most azonban, ennyi szép ember között, ráadásul a két szőke barátnőm társaságában meg voltam győződve arról, hogy kócos és zsíros, és jobban járnék, ha kopaszra vágatnám. Vagy lófarcba kötném.

– Addig nem árulom el, amíg le nem ültünk – mondta Lauren, és kirázta tökéletes szőke fürtjeit

az arcából, bele az én arcomba. – Foglaltam asztalt, és rendeltem egy üveg pezsgőt is, úgyhogy nem kell italt rendelned, Sarah.

Sarah sötét pillantást vetett Laurenre, majd letett egy ötfontos bankjegyet a pultra, és két húzásra megitta a gin-tonikját.

– Pezsgőt? – kérdeztem. – Mit ünnepelünk?

– Te jó ég, Maddie! – Lauren szeme úgy csillogott, mintha ő már korábban is pezsgőzött volna.

– Nem tudsz várni, mondjuk tíz másodpercet?

Sarah meglehetősen mogorva viselkedése ellenére a barátnőnk még mindig mosolygott, amikor az asztalunkhoz értünk. Szentől szembe mindig azzal viccelődünk, hogy azért volt annyival jobb formában nálunk, mert amerikai, a háta mögött viszont (persze csak kedvesen) megnyugtattuk magunkat, hogy csak azért, mert még életében nem volt rendes állása. Ma azonban még jobban ragyogott, mint máskor.

– Szóval, hogy vagytok? – kérdezte, miközben a pincér kihúzta a székét. – Ezer éve nem láttalak titeket.

– Megvagyok – feleltem. Miért is nem kezdtem valamit a hajammal? Lauren szőke tincseinek vége mindig olyan szépen göndörödött, mintha megcsókolta volna egy tündér. – Shonát behívták mammográfiára, de úgy hallotta, hogy fáj, úgyhogy először elküldött engem.

– A főnököd rákényszerített, hogy mammográfiára menj? – kerekedett el Sarah szeme.

– Hogy kényszeríthet valaki arra, hogy mammográfiára menj? – kérdezte Lauren, miközben megbökte a bal mellemet. – Te jó ég, Maddie!

– Nem is tudom – feleltem, és ellegyintettem a kezét. – Benne volt az előjegyzési naptáramban. Nem foglalkoztatott különösebben a dolog, egészen addig, amíg túl nem estem rajta. Azt hittem, hogy mindenkinek meg kell csináltatnia. És légy szíves, ne fogdosd nyilvánosan a cicimet.

– Mintha ez lett volna a legszörnyűbb dolog, amit művelt – jegyezte meg Sarah, miközben az asztalon dobolt az ujjával, és sólyomként nézte a pincért, aki éppen a pezsgős üveget igyekezett kibontani. – Szerintem sokkal durvább volt, amikor az inkontinens kutyájára kellett vigyáznod.

Ezen egy pillanatra elgondolkodtam.

– Aranyos kutya volt, amikor éppen nem kakált össze mindent – mondtam végül.

– Csakhogy mindig mindent összekakált – vágta rá Sarah.

– És tényleg fáj? – kérdezte Lauren, aki összeráncolta az orrát a kutyakaka téma hallatán. – Mármint a vizsgálat.

– Még az is fáj, ha rá gondolok – feleltem, miközben összefontam a karomat a mellkasom előtt. – De hát te is tudod, hogy fontos.

– Fontos hát – értett egyet Sarah. – Annak, akinek szüksége van ilyesmire. Harmincegy éves nő vagy, akinek a családjában még nem fordult elő mellrák, erre satuba fogtad a cicidet, csak hogy a főnököd kedvében járj. Ez azért más. Legalább ő is megcsináltatja?

– Kértem neki időpontot egy MRI-vizsgálatra – feleltem egy kissé szégyenkezve. – Már nem volt annyira oda a mammográfiáért, miután elolvasta a jelentésemet.

Sarah megsemmisítő pillantást vetett rám.

– Nem is értem, hogy miért nem mondasz már föl – szólalt meg Lauren, mielőtt Sarah rázendíthetett volna. – Mióta vagy az asszisztense? Tíz éve? Ezzel az erővel bárkinek lehetsz az asszisztense. Várjon, még ne nyissa ki – mondta a pincérnek, aki már éppen ki akarta húzni a dugót a pezsgős üvegből. – Tósztot szeretnék mondani.

– Te jó ég, akkor én kérnék még egy gin-tonikot – mondta Sarah. – Egy duplát.

– Én is – tettem föl a kezem. – Köszönöm!

– Jaj, csajok... – Lauren hajlamos volt a nyafogásra, amikor valami nem úgy történt, ahogyan ő elképzelte. Furcsa módon ez elég ritkán fordult elő. – Nem akarom, hogy berúgjatok.

– Nem fogunk berúgni – ígértem. – Csak kellemesen becsípünk. És tudod, nem olyan egyszerű kísértelni az ajtón, és új munkát találni. Mostanában mindenhol kemény az élet.

– Rengeteg rendezvényszervező-asszisztensi állás van még a világon – mondta Sarah. – Körülnéztél már egyáltalán?

– Nem hagyok ott egy szörnyű állást egy másik szörnyű állásért. És tudjátok, nem is mindig annyira szörnyű – jelentettem ki, és belefogtam a sokszor elpróbált „miért nem hagyom ott a borzalmas állásomat” beszédembe. – Csak azért hiszitek ezt, mert nektek mindig csak a legrosszabb élményeimet mesélem el. A munka érdekes és változatos, a cég pedig nagyszerű, egyedül Shona az, aki egy kissé nehéz eset. Ezenkívül rengeteg emberrel találkozom, és...

– Egy kissé nehéz eset? Te hallod egyáltalán, hogy miket mondasz? – kérdezte Sarah hitetlenkedve. – Legközelebb monoklival a szemed alatt fogsz megjelenni, és azt mondod majd, hogy csak szeretetből ütött meg. Nem, te azért nem lépsz ki, mert félsz. Túl régóta ismerlek, Mads. Tíz éve ugyanabban a lakásban élsz, tíz éve ugyanaz a munkád...

– Tíz éve ugyanazok a legjobb barátaim – vágtam közbe olyan hangon, amelyről reméltem, hogy fenyegetően hangzik. – Talán *tényleg* ideje lenne változtatnom pár dolgon.

– Az mondjuk igaz, hogy elmehetsz egy csomó remek partira – szólalt meg Lauren. A kedves, békítő Lauren. – És mindig kapsz ingyentortát.

– Tényleg mindig kapok ingyentortát – mondtam, és jelentőségteles pillantást vettem Sarah-ra, aki nagyon gyakran szintén részesült ezekből a nyalánkságokból. – Köszönöm, Lauren.

– De... – folytatta a barátnőm az egyik legédesebb mosolyát felöltve – lehet, hogy boldogabb lennél, ha felmondanál, és talán mi is gyakrabban látnánk téged.

Lauren, te kétszínű, aljas dög!

– És te hogy vagy, Sarah? – kérdezte Lauren, figyelmen kívül hagyva szemrehányó arckifejezésemet. – Mi újság veled?

– Semmi különös – felelte Sarah, miközben a pincér letette elé az italát. – Dolgozom, fáradt vagyok, a szokásos.

– Nehéz napod volt?

– Minden napom nehéz. Nem Maddie az egyetlen, akinek új állás után kellene néznie.

Lauren kérdő tekintettel nézett rám, én pedig tágra nyílt szemmel, tanácstalanul viszonztam a pillantását. Ha Sarah rossz passzban volt, nem nagyon lehetett kikököteni belőle.

– Akkor nyissuk ki a pezsgőt – mondta Lauren vidáman, és intett a pincérnek, hogy kibonthatja az üveget. – Mielőtt még újra mammográfiai vizsgálatokról meg kutyapiszokról kezdenénk beszélni.

– Csak a szokásos csütörtök esti program – jelentettem ki szélesen mosolyogva.

– Nem egészen így terveztem ezt az egészét – mondta Lauren, miközben benyúlt az asztal alá, és elővett két kifinomult csomagolású, rózsaszín dobozt, amelyeket nagyon sok szalag díszített. Tényleg nagyon sok. – De nagy hírem van, és azonnal meg akartam osztani veletek.

Sarah először az ajándékokra nézett, aztán Laurenre, aztán élesen beszívta a levegőt, és felhajtotta a második gin-tonikját is.

– Jaj, ne! – suttopta.

– Mi az? – kérdeztem, miközben a pillantásom ide-oda röpdösött a két barátnőm között. – Mi történt?

– Michael tegnap este megkérte a kezemet – jelentette be Lauren, majd némi matatás után felmutatta a kezét, amelyen egy hatalmas gyémánt pompázott. A gyűrű egészen biztosan valamelyik bizsubolttól származott, mert kizárt, hogy egy ekkora kő igazi legyen. – Eljegyeztük egymást.

Még sosem láttam ilyen boldognak a barátnőmet, pedig Lauren mindig boldog volt. Lauren tehát boldog volt, én is boldog voltam, a pincér is boldog volt, és Sarah... Hmm. Nos, Sarah nem tűnt valami boldognak. Ha valakit esetleg érdekel, pontosan hét másodpercebe telik, amíg a néma megilletődés kínos csenddé változik. Mire észbe kaptam, az egyik legkínosabb helyzetben találtam magam, amelyet valaha volt szerencsém átélni. Laurennek kezdett az arcára fagyni a mosoly, vidám arckifejezése feszült zavarodottságnak adta át a helyét, Sarah pedig úgy nézett ki, mintha ott helyben, az asztalnál végeztek volna rajta mammográfiai vizsgálatot.

– Terhes vagy? – kérdeztem, de a jelek szerint ebben a helyzetben nem ez a megfelelő kérdés.

– Te jó ég, Maddie, dehogy! – Lauren a szemét forgatta, és elfintorodott. – Feltételezem, azért

kérte meg a kezemet, mert szeret. Előfordul az ilyesmi. Emlékszel, amikor Sarah ment férjhez? Fehér ruha, templom, lagzi, koszorúslányok?

– Jaj, ne! – suttogta megint Sarah. Az arca hamuszürkére vált, és mindkettőnkkel került a szemkontaktust, még akkor is, amikor az asztal alatt finoman megrúgtam.

– Ezért akartam találkozni veletek ma este – folytatta Lauren „maradj higgadt, és folytasd” hangon. Lehet, hogy Amerikában született, de ha kellett, pont olyan hidegvérű tudott lenni, mint egy igazi brit. Abszolút profi módon tett úgy, mintha mi sem történt volna. – Meg akartam kérdezni, hogy lennétek-e a koszorúslányaim.

– Hát persze! – kiáltottam. Koszorúslányok! Lauren koszorúslányai! Lauren férjhez megy! Hörr! Vagyis: hurrá! – Ez fantasztikus! Gyere ide, Lauren!

Az ölelés helyénvaló gesztusnak tűnt ebben a helyzetben, de az eksztázis nem tartott sokáig, mivel hamar rádöbbsentem, hogy mostantól én leszek a csapatunk vénlánya. Ennek ellenére kedvesen megöleltem a barátnőmet, és nem szúrtam szíven a vajazókéssel, ugyanis volt gyerekszobám.

– Hát nem lenyűgöző ez az egész, Sarah? – fordultam aztán a másik barátnőmhöz, amíg Lauren a pincérnek mutogatta a gyűrűjét, aki udvariasan úgy tett, mintha érdekelné a dolog.

Sarah azonban nem válaszolt. Sikoltoznunk kellett volna, hogy gratulációra készítsük a szomszédos asztaloknál ülő vendégeket, Sarah azonban ahelyett, hogy talpra ugrott volna, hogy csatlakozzon az öleléshez, a térdét bámulta, a szeméből pedig patakokban ömlött a könny.

– Sarah?

Sarah felemelte a kezét, és megpróbálta visszanyelni a könnyeit, hogy meg tudjon szólalni. Az érzelmek elfojtásának nagymestere ez egyszer elengedte magát. Annyira meghatódott, hogy még fölállni sem képes. Ez már valami – Sarah ugyanis sosem sírt. Amikor a nagymamáját temették, még ő bökött oldalba engem, hogy uralkodjak magamon, de úgy látszik, az a tény, hogy szeretett barátnőnk eljegyezte magát egy kissé unalmas fickóval, aki szerint tisztítószerek ajándékozásával lehet a legmegfelelőbbben kifejezni a szerelmet, végre rá is hatással volt.

– Mindjárt hányok – krákolta.

Valahogy egyikünk sem erre a válaszra számított.

– Mi a baj? – kérdeztem. – Jól vagy?

Sarah fölnézett. A szemfestéke elkenődött, az ajkait szorosan összepréselte, és a fejét rázta, miközben úgy tördelte a kezét, mint valami modern Lady Macbeth.

– Ezek koszorúslánynaplók – mondta Lauren tántoríthatatlan jókedvvel, miközben visszaült az asztalhoz, és elének tolt az ajándékcsomagokat –, hogy feljegyezhesse az összes boldog emléket, például azt, amikor felkértelek titeket, hogy legyetek a koszorúslányaim, aztán megmutattam az eljegyzési gyűrűmet, mire Sarah közölte, hogy hányingere van.

És ez volt az a pillanat, amikor észrevettem, hogy Sarah ujján se eljegyzési, se pedig jegygyűrű nincs.

Ajjajajajaj!

– Mi van már veletek? Férjhez megyek! – kiáltotta Lauren, mielőtt megszólalhattam volna, majd meglóbálta újonnan felékszerezett kezét. Túlságosan el volt foglalva a saját gyűrűjével ahhoz, hogy valaki másénak a hiányát észrevegye. – Mi a baj? Örüljete!

– Bocs, nem akartam bunkó lenni – mondta Sarah, majd üdvözlésre emelte a poharát, aztán az utolsó cseppig felhajtotta a benne lévő pezsgőt. – Steve a hétvégén megkért, hogy váljunk el, de egészségedre!

Így hát, kedves naplóm, ma este egyrésztől megkaptalak téged, másrésztől viszont átéltem életem legeslegkínosabb vacsoráját. Utólag visszatekintve nem nevezném pozitívnek a mérleget.

Rólad

A koszorúslányság nem csak arról szól, hogy szép ruhát viselsz, és lefotóznak.

Az esküvőig hátralévő időszakban sokkal jobban meg fogod ismerni a menyasszonyt, mint amennyire ma ismered, de saját magadról is megtudhatsz néhány újdonságot. Miután kitöltötted az alábbi kérdőívet, talán magad is meglepődsz majd, hogy milyen kiforrott, erős és csodálatos nő vagy már most is.

Ne feledd, a menyasszony nem véletlenül választott téged!

Hajam színe: világosbarna

Szemem színe: zöld

Kedvenc testrészem: a cicim

Nem szeretem magamon: a combom és a fenekem egymáshoz viszonyított arányát de az enyéme!

Legjobb tulajdonságaim: hűség, humorérzék, állhatatosság (ez a napló is bizonyítja)

Jó barát vagyok, mert: jó hallgatóság vagyok, mindenre emlékszem, és mindig van nálam gin

Három dolog, amelyet a mai naptól fogva a boldogabb és egészségesebb életért teszek:

- Minden vásárlással kapcsolatos alkalmazást letörlök a telefonomról, még mielőtt csődbe juttatom magam.

~~- Nem nézem meg többet a volt barátom Facebook-oldalát.~~

- Hetente csak egyszer nézem meg a volt barátom Facebook-oldalát.

- Minden irodalmi művet elolvasok, amelyet Sarah-tól kaptam, ahelyett, hogy kikeresném a Wikipédián azokat, amelyek sok díjat nyertek, és azt mondanám mindenkinek, hogy elolvastam őket.

- Kerítek magamnak egy fantasztikus pasit, és annyi közös képet posztolok vele a Facebookra, hogy a távolabbi ismerősök törölnek, vagy letiltanak.

~~- Meditálni fogok, hogy jobban megismerjem magam, és igazán boldog lehessenek.~~

- Kidobom a száraz sampont, és esküszöm, hogy gyakrabban mosok hajam.

2.

Május 15., péntek

Közérzetem: Mindent meg tudnék enni, ami elém kerül.

Miért vagyok hálás: Túl lusta vagyok ahhoz, hogy elmenjek, és ennivalót vegyek.

Mivel tudtam, hogy szombaton egész nap dolgoznom kell a McCallan-esküvőn, úgy terveztem, hogy a péntek estét otthon töltöm, és valami ostoba tévéműsor közben átnézem azt a rengeteg e-mailt, amelyet Lauren tegnap óta küldött az esküvőjével és a vasárnap délutánra tervezett eljegyzési partijával kapcsolatban. Tudom, az két nap múlva lesz. REMEK.

Eddig tizenöt különböző menyasszonyi ruhát és hat lehetséges helyszínt küldött át, és megkérdezte, hogy vajon Beyoncé hajlandó lenne-e énekelni a fogadáson – mindezt úgy, hogy hivatalosan még el sem kezdtük szervezni az esküvőt.

Vajon miért van olyan érzésem, hogy ez az egész nem lesz egy sétagalopp?

Éppen azt próbáltam udvariasan megfogalmazni, hogy „Nem, a világ egyik legsikeresebb énekesnője egészen biztosan nem fog az esküvődön énekelni, te drága bolond!”, amikor Sarah üzenetni kezdett. Tíz éve ez volt az első szingliként eltöltendő péntek estéje, és a nap folyamán nekem küldött tizenhét „Jól vagyok” üzenet ellenére egyáltalán nem volt jól.

Egy órával később az Oddbins italbolt zacskójával a kezében jelent meg nálam.

– Bocs a kupiért – mondtam, miközben lelöktem a dohányzóasztalról egy kupac magazint a földre. Sarah óvatosan lerakta a helyükre a táskáját.

– Nálad mindig kupi van – felelte a barátnőm fáradt és erőtlen hangon, aztán átnyújtott nekem egy üveg gint, és körbehordozta a tekintetét a lakásomat borító rendetlenségen. Akkoriban, amikor ezt a lakást találtam, még jó ötletnek tűnt az egy légtér, de valójában csak arra volt jó, hogy kétszer akkora helyet pakolhassak tele a kacatjaimmal. Sarah-nak szerencsére volt annyi lélekjelenléte, hogy tonikot is hozzon, mert nekem semmi hasznos dolog nem lapult a konyhaszekrényemben, hacsak egy bontatlan csomag Ryvita kenyeret és egy majdnem üres doboz Frosties gabonapelyhet nem tekintünk hasznosnak. – Már megszoktam. Ez a kupi nagyon megnyugtató. Most pedig igyunk.

Ha az ember egyedül él, a lakása nagyon rövid idő alatt kajás dobozokkal telepakolt szemétdombbá képes válni, a látogatóknak viszont nehéz hihető magyarázatot adni a háziasszonyi készségek meglehetősen szembetűnő hiányosságaira. Amióta Seb elköltözött, egyszerűen nem érzek készletet arra, hogy rendben tartsam a kéglit. Lenyűgöző, hogy az ember milyen gyorsan leküzdí a porallergiáját, csak akarni kell.

– Ma terveztem takarítani – hazudtam –, de aztán arra gondoltam, hogy sokkal fontosabb lenne a legeslegjobb barátnőmmel töltenem az estét. Javíts ki, ha tévedek.

– Megkockáztatom, hogy tévedsz. – Sarah mindkét tenyerével a konyhapultra csapott, és gyászos arckifejezéssel rám mosolygott. – Ez a hely az emberi jogok megsértése.

– Fogd be, és igyál – mondtam, miközben utat törtem a szekrényhez, hogy tiszta poharakat vegyek elő. – Shona kivételesen utálatos volt ma.

Nem vagyok büszke magamra, de nem akartam a válásról beszélni, amíg meg nem ittam legalább egy italt. Fogalmam sem volt, hogy hogyan kell egy válásról beszélni. Ha előre tudtam volna, hogy ilyen helyzetbe kerülök, vettem volna egy csomó jégkrémet, és előástam volna a *Micsoda nő!* DVD-met, ugyanis amikor tizenkettőben Dave Stevenson felültette Sarah-t a Halloween diszkó előtt, ezekhez folyamodtunk. A mostani helyzet protokollját nem ismertem.

– Tudom, hogy az agyadra megyünk ezzel, de tényleg kellene neked egy új állás – mondta Sarah, majd miután áttett egy halom gyűrött pulcsit a kanapéről az egyik fotelba, óvatosan leült.

– El sem hiszem, hogy képes voltál mammográfiára menni a kedvéért. A főnöködnél csak akkor lehet szava a cicidet érintő kérdésekben, ha a szakmai előmeneteled érdekében lefekszel vele.

– Honnan tudod, hogy nem így van?

– Onnan, hogy amikor Lauren megcsókolt téged azon az egyetemi bálon, hogy lenyűgözze Stephan Jonest, te rögtön utána elhánytad magad.

– Igen, az Aftershock felesek miatt, nem pedig azért, mert bármi bajom van a leszbikussággal – feleltem. – Simán lehetek leszbikus.

– Egyetlenegy évadot sem voltál képes végignézni az *Orange Is the New Black* – Túlélni a női börtönt című sorozatból.

– Nem, mert halálosan rettegek a börtöntől, és attól, hogy valakinek a szukája legyek – mondtam. – Nem pedig azért, mert félek egy szereteten, tiszteleten és közös megegyezésen alapuló kapcsolattól egy nővel.

– Te nem vagy meleg, Maddie – jelentette ki Sarah. – Te csak nyuszi vagy.

– Igen, tudom – feleltem, miközben felszeleteltem egy kissé ványadt citromot az italainkhoz. – A meleg hűg egyik előnye az, hogy az ember nincs oda meg vissza, hogy leszbikusnak lenni sokkal könnyebb, mert tudja, hogy nem az.

Sarah bólintott, és kinyújtotta a kezét a gin-tonikkal színültig töltött vörösboros pohárért.

– Emlékszel arra a csajra, akivel az első durhami évében randizott? Micsoda egy seggfej volt.

– Igen – értettem egyet. – A nők legalább olyan seggfejek tudnak lenni, mint a pasik.

– Hát, én mostanában meglehetősen pasiellenes vagyok – mondta a barátnőm, miközben anélkül forgatta a poharat a kezében, hogy beleivott volna.

Na, tessék. Eljött hát a *beszélgetés* ideje. Beszélgetni fogunk, én kedves leszek, és gondoskodó, Sarah pedig azzal a tudattal fog elmenni innen, hogy ő egy fantasztikus személyiség, akit mindazon kínok ellenére, amelyeken keresztülmegy, nagyon szeretnek.

– Juhú!

Nekem ez nem megy.

Szerencsére Sarah nem vette a szívére a botlásomat, és mesélni kezdett. Én belepottyantottam egy citromkarikát az italába, leültem, és szorosan a poharamba kapaszkodtam. Nem volt más dolgom, mint hogy figyeljek.

– Egy ideje már nem működött a dolog – mondta Sarah. – Azt hiszem, a megszokás miatt. Ő alig volt otthon, én is rengeteget dolgoztam... az ember észre sem veszi, milyen gyorsan tönkremehet egy kapcsolat. Már vagy három hónapja nem szexeltünk, és nekem még csak fel sem tűnt.

Némán bólintottam. Három hónap. Az hosszú időnek számít? Már elfelejtettem.

– Aztán egy nap egyszer csak azzal jön haza, hogy nem működik a dolog, és el akar válni. Csak így. El akar válni.

– Tulajdonképpen mi történt? – kérdeztem óvatosan. – Pontosan mit mondott?

Tizenegy éves korunk óta mindig ezt a két kérdést tettem föl neki, amikor fiúkról volt szó, és egy kissé már nyomasztónak éreztem, hogy ugyanaz a beszélgetés ismétlődik újra meg újra.

Sarah nagy levegőt vett, aztán egy hatalmas sóhajtással kifújta.

– Olyan nevetségés hangosan kimondani – mondta, miközben hatalmas, kék szeme könnybe lábadt, annak ellenére, hogy mint tudjuk, Sarah nem egy síró típus. – Szombat volt, ő pedig egész napra elment meccset nézni Michaellal meg a többi haverjával. Egy kicsit ki voltam akadva, mert úgymint olyan kevés időt töltöttünk együtt, ő pedig sokáig kimaradt, és még csak azt sem volt képes megmondani, hogy mikor jön haza.

– Tehát minden okod megvolt rá, hogy dühös légy – mondtam.

– Pontosan – bólintott Sarah, és gyorsan letörölt egy kóbor könnycseppet, nehogy elmaszatolódjon a szemfestéke. – Szóval éppen vacsorát főztem, amikor megérkezett. Kivett egy sört a hűtőből, én meg mondtam neki, hogy mindjárt kész a vacsi, és kértem, hogy nyissa ki a bort, erre ő azt mondta, hogy nem kér bort, én meg mondtam, hogy én viszont kérek. Erre ő azt mondta, hogy el akar menni valahová enni, mire én mondtam, hogy de hát főztem vacsorát, erre ő lecsapta a sörét a konyhapultra, úgy, hogy szanaszét fröcsögött az egész, és közölte, hogy „ez

nem működik”. Hát igen, így kezdődött.

Sarah még mindig csak bámulta az italát, én viszont már legalább a felét megittam az enyémmek.

– Furcsa, nem igaz? – kérdezte, miközben tövig rágott körmével a pohár oldalát kocogtatta.

– Az ember azt gondolná, hogy ezek a dolgok halálosan drámaiak, pedig egyáltalán nem azok. Valamilyen teljesen hétköznapi tevékenység közben lefolytatsz egy teljesen átlagos beszélgetést, és tessék! Csak úgy kimondja. Ez nem működik. És el akar válni. Ennyi.

– Azt is kimondta, hogy el akar válni? – kérdeztem, hátha nem olyan tragikus a helyzet, mint amilyennek tűnik. – Lehet, hogy csak szünetet akar tartani. Vagy rendbe akarja hozni a kapcsolatokat, és így akarja felhívni magára a figyelmedet.

– Nem erről van szó – mondta a barátnőm olyan halkán, hogy alig hallottam a szavait. – Már el is költözött. Szombat este a kanapén aludt, vasárnap pedig hazament az anyjához. Nem jön vissza, Maddie. Ma küldött egy e-mailt, hogy ügyvédet fogadott, és nekem is ezt kellene tennem.

– Ó, a francba! – Finoman megszorítottam a barátnőm bokáját, azt a testrészét, amely a legközelebb volt hozzám, miközben ő az alsó ajkát harapdálva igyekezett visszatartani a könnyeit. Olyan sok éve rágcsálta már az ajkát, csoda, hogy még megvolt. – Miért nem szóltál hamarabb? Talán tehettem volna...

– Az égvilágon semmit sem tehetél volna.

Még soha életemben nem éreztem magam ennyire haszontalannak. Segíteni akartam, de fogalmam sem volt, hogy mit tehetnék, és amikor az embernek lételeme az, hogy segítsen, ez különösen nyomasztó érzés.

– Legalább ezerszer elkezdtem üzenetet írni, de nem tudtam eldönteni, hogy hogyan közöljem a hírt. Aztán meg jógaóráim volt.

A korty közepén ledermedtem.

– Te jógázni mentél? A férjed bejelenti, hogy el akar válni, erre te másnap jógázni mész?

– Már befizettem az árát – mondta Sarah, mintegy kihívást intézve hozzám, hogy szálljak vele vitába, ha merek. – És különben is, mit kellett volna tennem? Egész hétvégén üljek otthon, és bőgjek?

– Nem is tudom, hogy csodáljalak-e, vagy inkább vitesselek be a diliházba – mondtam. – Akkor tehát ez már eldöntött tény?

Sarah megdöntötte a poharát, és három korttyal felhajtotta az italt.

– Amikor megpróbálok végiggondolni, az agyam egyszerűen leáll – mondta. – Nem tudom földolgozni. Aztán ülök a végén, nézem a kezemet, és azon gondolkodom, hogy nem kellene-e levennem a jegygyűrűmet. Ő vajon már levette az övét? Képzeld el, még arra is rákerestem a neten, hogy mennyi időbe telik, mire eltűnik a nyoma.

Sarah kinyújtotta csupasz ujjait. Éreztem, hogy megrándul az arcom, amikor potyogni kezdtek a könnyek a szeméből.

– A jelek szerint több mint egy hétbe – zihálta, miközben ökölbe szorította a kezét. – Nem hiszem el, hogy ezt teszi velem, és még boldog is tőle. Az az ember, aki tíz éve minden egyes nap azt mondta, hogy szeret, hogy dönthet hirtelen úgy, hogy már nem szeret többé? Minden este otthon ülök, és a vendégszobában alszom, mert képtelen vagyok befeküdni az ágyunkba. Ő pedig *boldog*.

– Gondolod, megcsal? – kérdeztem.

Sarah egy pillanatig a legfelső gombjával babrált, aztán megrázta a fejét.

– Nem – jelentette ki határozottan. – Azt állítja, nem csalt meg.

– Hát persze – mondtam.

– Miért? – A barátnőm most már nem hangzott olyan biztosnak a dolgában. – Nem tenne ilyet. Vagy mégis? Szerinted képes lenne rá? Hallottál valamit?

– Nem, dehogyis – feleltem gyorsan, majd megnyugtatóan megszorítottam a lábát.

Újabb kegyes hazugság a barátság nevében.

Hát persze hogy félrelépésre gyanakodtam! Mi másért döntött volna hirtelen úgy, hogy gondolkodás nélkül elhagyja a feleségét, és föladja a házasságát? Az egyetlen jötték össze, tíz

éve elválaszthatatlanok voltak, és most hirtelen úgy érzi, hogy nem működik a dolog? Emlékszem, amikor Seb elhagyott, az a drága Shona azt mondta, hogy a legtöbb férfi csak akkor megy el, ha már megvan a következő nője. Először nevetségesnek tartottam az elméletet, amely az én esetemben aztán igaznak bizonyult. Ezt persze biztosan nem most fogom elmesélni Sarah-nak.

– Nem akarok elválni – mondta a barátnőm, miközben világoskék szemének tekintete találkozott az én vörössel szegélyezett zöld szemem tekintetével. – Nem akarom elmondani az embereknek, hogy elváltam, hogy aztán azt találgassák, mi lehet a baj velem, vagy pedig arra a következtetésre jussanak, amire te is az imént: hogy megcsalt. Mi lesz most velem?

Üres tekintettel meredtem a tévére, amelyet lenémítottam, amikor csöngettek, de nem kapcsoltam ki. Egy rajzfilm ment rajta egy boldog, diszfunkcionális családról: férj, feleség, három gyerek.

– Nem tudom – mondtam, mivel nem akartam többet hazudni, mint amennyit feltétlenül szükséges. – De azt tudom, hogy valahogy majdcsak túljutunk rajta. Nem tudom, mi mást mondhatnék, ami nem bosszantó klisének hangzana.

– Csak harmincegy éves vagyok – mondta Sarah, és olyan erősen szorította a pohár talpát, hogy egészen elfehéredtek a bütykei. – Nem én vagyok az első ember a világon, aki elvállal, nem igaz? Jobb most, mint tíz évvel később, amikor már van két közös gyerekünk, nem?

– De igen. – Elgondolkodtam, hogy vajon hányszor mondta már el magának ezeket a mondatokat az elmúlt hét során. – Teljesen igazad van.

– Elegem van abból, ahogy érzem magam – mondta Sarah elcsigázottan, aztán letette a poharát, és a szemére szorította a tenyere tövét. – Olyan, mintha a világ legszörnyűbb másnaposságát élném át. Hányingerem van, üresnek érzem magam, és ha egy pillanatra sikerül is megfeledkezniem erről az egésztől, amikor megint eszembe jut, olyan, mintha pofon vágtak volna. És az egyetlen ember, aki segíthetne rajtam, az pont az, aki mindennek az okozója. Annyira utálok őt, hogy látni se bírom, mégis mindennél jobban vágyom arra, hogy hazajöjjön, és azt mondja, meggondolta magát.

Ez a rész ismerős volt.

– Tényleg? Képes lennél visszafogadni őt?

– Az igazság az, hogy én magam sem tudom – nevetett fel a barátnőm keserűen. – Fogalmam sincs, hogy mit csinálnék. Hogyan bízhatnék meg benne ezek után? Folyton azt várhatnám, hogy mikor hozakodik elő megint a dologgal, nem?

Nem tudtam, mit válaszoljak, úgyhogy vállat vontam.

– Most mégis mi a fenét csináljak? – kérdezte Sarah, miközben a feje a kanapém petyhüdt háttámlájára hanyatlott. – Csak üljek itt, és várjam meg, amíg már nem érzem úgy, mintha kitépték volna a zsigereimet egy kampóval?

– Az segítene, ha csinálnék neked egy káposztás smoothie-t? – ajánlottam.

– Lehet – felelte a hajamat húzgálva. – De azt hiszem, még egy gin jobban esne.

– Az jó, mert nincs itthon káposztám – mondtam, majd töltöttem neki még egy kis gint a dohányzóasztalon álló üvegből. – Idehozom a tonikot a hűtőből.

– Ne fáradj. – Sarah belekortyolt az italba, aztán felemelte a poharát. – Az új kezdetekre, Maddie. Egészségedre!

– Egészségedre! – visszhangoztam, de közben azon merengtem, hogy vajon létezik-e olyasmi, hogy új kezdet, vagy az ember egyszerűen csak így nevezi az új problémákat.

Nem tudom elhinni, hogy Sarah válik. Bizarr ez a helyzet: az életem kétharmadában ismertem őt, de ez az első alkalom, hogy nem tudom, mit mondjak neki.

Válás. Sarah válik. Nem ismerem senkit, aki házas volt, de már nem az, kivéve Lauren szüleit, de őket nem is *ismerem* igazán. Ez olyan furcsa. Amikor az ember szingli, nem is gondol ezekre a dolgokra, még akkor sem, ha ebben a korban már tisztában vagyunk ezzel a lehetőséggel is. Az a cél, hogy az embernek gyűrűt húzzanak az ujjára: fehér ruha, ajándéklista a John Lewishál, a többi miatt pedig ráérünk később is aggódni. Ha férjhez mentél, nyertél, és bár utálok így

gondolkozni, be kell látnunk, hogy ez van. A szuper haladó szellemű, egyenlő jogokon alapuló, modern társadalmunkban ezt senki sem szereti kimondani, de mindenki így gondolja, akármilyen ostobaság is.

Amíg férjhez nem mész, lúzernek számítasz, hiába vagy sikeres minden másban. De akkor minek számít az, aki elvállik?

A válás olyan dolog, amely a szüleink generációjával történik meg, nem pedig a miénkkel. Kilencedikben például hirtelen mindenkinek szétmentek a szülei, de erről senki sem beszélt, egészen addig, amíg Jane egyszer nem tudott eljönni egy korcsolyázós szülinapi buliba, mert „szombatoként az apukájához kellett mennie”.

Ajjaj, vajon a macskájukat ki fogja megkapni? Mindketten imádják azt a macskát. Hát a gyerekekre senki sem gondol?

3.

Május 16., szombat

Közérzetem: fájdalmas

Miért vagyok hálás: Hogy reggel leborotváltam a lábamat, pedig semmi kedvem nem volt hozzá.

Teljesen össze vagyok zavarodva a ma történetekkel kapcsolatban. Csak annyit tudok, hogy az ágyban kötöttem ki egy idegen férfival, akit nem kérhetek meg, hogy menjen el, mert az udvariasság lenne, viszont majd éhen halok, úgyhogy ha nem ehetek meg sürgősen legalább néhány keksz, akkor félok, hogy a pasi karját fogom lerágni.

Pedig ez is egy teljesen normális napnak indult. Persze leszámítva az előzményeket: a csütörtök esti esküvő/válás krachot, és a péntek esti, meglehetősen nyomasztó gin-és-válás partit. Szóval felkeltem, üzenetet küldtem a barátnőimnek, ők nem válaszoltak, én pedig elindultam dolgozni. Ezek az üzenetek csak annyiban különböztek a szokásosaktól, hogy Laurennek az esküvőről írtam, nem pedig az előző esti tévéműsorról, Sarah-tól pedig megkérdeztem, hogy jól van-e. Tegnap este síróra itta magát, én pedig felajánlottam, hogy aludjon nálam, de miután lebiggyedt szájjal végignézett a kopottas kanapémon és a vendégágyon tornyosuló szennyeskupacon, este tízkor inkább hazament. Végül is érthető.

Ó, a munka! A McCallan-esküvő.

A rendezvényszervezői munkának az az egyik legérdekesebb része, hogy az ember sosem tudja előre, mi mindent kell majd csinálnia. A szakmában eltöltött tíz évemnek hála egész túrhető virágkötőnek, egyes varrónőnek és remek mixernek számítok. Mégsem voltam túl boldog, amikor a fogadás helyszínére érkezvén azzal a ténnyel kellett szembesülnöm, hogy a pincérnők közül ketten nem voltak képesek felkelni az ágyból, hogy dolgozni jöjjenek, ami azt jelentette, hogy nekem kellett megmenteni a helyzetet, és kötenyt öltve méregdrága csirkés vacsorát kellett felszolgálnom egy részegekkel teli teremben.

Hihetetlen, hogy az emberek időnként milyen borzalmasan képesek bánni a kiszolgálószeméllyel. Most komolyan, olyan nehéz azt mondani, hogy „kérem”, vagy hogy „köszönöm”? Az ember azt hinné, hogy az anyjuk megbotránkozna a modorukon, de a legtöbbszörnek jelen volt az anyja, és ha egészen őszinte akarok lenni, nagyon sok esetben ők voltak a legrosszabbak. Miután egy egész évet töltöttem azzal, hogy McCallanék nagy napjának minden részletét aprólékosan megtervezem, eléggé kiábrándító volt, hogy mosatlan edényekkel ide-oda szaladgálva kellett töltenem ezt a bizonyos napot, anélkül hogy bárki akár egy pillantásra is méltatott volna.

És akkor megláttam őt.

Szívdöglesztően nézett ki, nincs mit tagadni. A szeme barna volt, de világosbarna, majdhogynem aranyszínű, fekete haját pedig olyan rövidre nyíratta, hogy Action Manre emlékeztetett, de ez valahogy jól állt neki. Gyönyörű telt ajka volt, és amikor rám mosolygott, készletést éreztem, hogy az összes bugyimat elégessem, abból a megfontolásból, hogy soha többé nem lesz rájuk szükségem. Komolynak, de egyben vidám természetűnek tűnt, mint aki mindig tartogat egy viccet a tarsolyában, akinek még akkor is a fenekeden van a keze, amikor éppen a szüleidet bűvöli el, és aki az este végén még elszórakozik veled a taxiban, miután egy kissé felöntöttél a garatra.

– Üdv mindenkinek!

Mint kiderült, Action Man volt a násznagy. Amikor az ő köszöntője következett, még csak meg sem kellett kocogtatnia a poharát. Amikor fölállt, mindenki felé fordult, és kiegyenesedett ültében, én pedig önkéntelenül is megigazítottam lófarokba kötött hajamat, és némi színt harapdáltam az ajkamba.

– Mint azt a legtöbben már tudják, Will vagyok, a násznagy – mondta. – Talán azért alakulhatott ez így, mert én vagyok az egyetlen, aki ma ráért, és van saját öltönye.

Nekidőltem a falnak, az egyik kezemmel megtámasztottam a könykömet, és a szám elé szorítottam az öklömet. Nem volt egy óriás, de elég magas volt, a zakója pedig tökéletesen állt a vállán, ami vagy tökéletes szabásra, vagy pedig tökéletes vállakra utalt, nehéz volt eldönteni. Az a könnyedség azonban, amellyel ott állt, és körülhordozta a tekintetét a teremben, egy olyan helyzetben, amelyet sokan elviselhetetlenül kényelmetlennek éreznek, egészen levett a lábamról.

Az a helyzet, hogy mindig is imádtam az esküvőket. Kiskoromban lepedőbe csavarva rohagáltam a ház körül, és azt kiabáltam a szomszédnak, hogy „Akarom”, amikor pedig hétéves voltam, és koszorúslány lehettem a nagynéném esküvőjén, két teljes hétig nem voltam hajlandó levenni a ruhámat, és akkor is csak azért, mert kanyarós lettem, és lehánytam. Azóta további öt alkalommal voltam koszorúslány, és simán lennék még ötször, ha megkérnének. Hát ki ne élvezné a ruhavásárlást, a lánybúcsút, meg a pici péniszekkel feldíszített hajpántokat? Imádom az egészet. Aztán ott van maga az esküvő: új ruhát és ingyenvacsorát kapsz, és úgy ihatod végig az éjszakát, hogy még a szüleidnek sem lehet egy szava sem. Az esküvőknél nincs is jobb dolog a világon.

Csakhogy Sarah és Lauren csütörtök esti hírei után életemben először rajtam is kezdett úrrá lenni a házasságcsömör. Aminek hallatán régen tapsikoltam az elragadtatástól, arra most csak a szememet forgatom. Ó, a fotókon úgy tesznek, mintha dinoszauruszok elől menekülnének? Milyen eredeti. A *Dirty Dancing* egyik számára koreografáltok meg az első táncot? *Gyerekek!* Szörnyű volt. Még attól sem lettem jobban, amikor arra gondoltam, hogy a desszertes asztalról macaront lehet csórni. Nem érdekelték a macaronok. Ha pedig egy nő arra eszmél, hogy nem érdeklik a macaronok, akkor egészen biztosan nagy a baj. Mire elkezdődtek a beszédek, minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne rontsak rá a vőlegényre és a menyasszonyra, és ne kezdjek el kiabálni, hogy: „Ez csak egy színjáték, az igaz szerelem pedig pusztá illúzió! Mind egyedül fogunk meghalni!”

Egy esküvőszervező asszisztensétől messze nem ez a legideálisabb hozzáállás.

Így aztán a násznagy vitathatatlan dögössége kellemes figyelemelterelésnek bizonyult ezen a borzalmas napon.

– Már vagy ezer éve ismerem Emet és Iant – folytatta Will. Nem használt jegyzeteket, hanem az emberekhez beszélt, és a szemükbe nézett. Nagyon hatásos volt. – Köztünk legyen szóva, nem is lehettem volna ennél boldogabb, amikor megtudtam, hogy összeházasodnak. Bevallom, amikor Ian megmondta, hogy megkéri Em kezét, még sírtam is, ahogyan akkor is, amikor elújságolták, hogy Em igent mondott.

Az anyukák kórusban szipogni és sóhajtozni kezdtek, az egyedülálló nők pedig elővették a rúzsait és a púderes dobozaikat, mint akik háborúba készülnek.

Will jó munkát végzett.

– Tudják, manapság elég nehéz megismerkedni valakivel – folytatta, majd vállat vont, és a boldog pár felé pillantott. – Hiszik, vagy sem, ők ketten egy esküvőn találkoztak, az én kishúgom esküvőjén, és bár ez egy közhely, de amint jární kezdtek, tudtam, hogy össze fognak házasodni. Tudják mit? Hadd pontosítsam az iménti kijelentésemet. Megismerkedni valakivel nem nehéz, valaki különlegesen találni azonban igen. – Will megköszönte a torkát, hagyta, hogy a hangja megtörjön egy kisé, én pedig halkán felnyikkantam.

– Ian megváltozott, amikor jární kezdett Emmával, de jó értelemben. Amikor csak találkoztunk, folyton róla beszélt, magával hozta a focimeccsre, megengedte, hogy viselje azt a sálat, amelyet hatéves korában kapott az apjától, és amikor megváltoztatta a családi állapotát a Facebookon és még a profilképét is lecserélte, már tudtam, hogy csak idő kérdése a dolog.

– Szerintem, ha olyasvalakivel találkozunk, akit annyira szeretünk, hogy ezt készek vagyunk világgá kürtölni, akkor meg kell ragadnunk a lehetőséget. Iannel ez történt. Amióta Emmát megismerte, senki más nem létezett a számára. Ezért is nem fogok most az öltönyén meg a frizuráján élcelődni, pedig szó, ami szó, lenne mondanivalóm.

Mindenki nevetett, én pedig tetőtől talpig elpirultam, amikor Will, a násznagy a magasba emelte a Libbey Embassy talpas poharat, amelyet külön a menyasszony kérésére rendeltem, aki nem flótéből kívánta inni a pezsgőt.

Will ugyanis egyenesen rám nézett.

Nem a vörös hajú koszorúslányra, aki összeszorította a karjait, hogy a visszafogott szabású, lila ruhája egy kicsivel több dekoltázst mutasson, és nem is arra a dögös, szőke vendégre, aki az egész beszéd alatt hol keresztbe fonta, hol pedig kinyújtotta a lábait.

A pasi engem nézett.

Egy kissé kipirultam az ide-oda rohangálástól, a hajam egyszerű lófarokba volt kötve, az arcomon pedig teljesen szétkenődött a szemfesték a pezsgőbontási incidensnek köszönhetően, amelynek következtében három másik emberrel együtt olyan szagot árasztottam, mintha egy nagyon puccos szeszfőzdeből szalajtottak volna.

És megnéztem – a blúzom nem volt kigombolódva, vagy ilyesmi.

– Akkor hát emeljük poharunkat a menyasszonyra és a vőlegényre!

Ahogy mindenki fölkászálódott a székéről – a nők egy kissé nehézkesen a túl magas sarkú cipőikben, amelyeket hamarosan flipflop papucsokra cserélnek majd –, pislogtam, és megszakítottam a szemkontaktust. Amikor megint rá néztem, ő már az ifjú párra mosolygott. A pillanat elszállt.

Az egészségesnél egy kicsit nehezebben lélegezve elindultam a konyha felé, hogy magamnak is szerezzek egy italt.

– Elnézést, nincs véletlenül egy öngyújtója?

Pár órával később, amikor a büfé már csak néhány tálcányi koktélpáradicsomra és egy fura pacányi tartármártásra korlátozódott, egy Marlboro Lighttal a kezemben hátul bujkáltam, és miközben könnybe lábadó szemmel Lauren jegygyűrűjének a képét néztem a Facebookon, azon gondolkodtam, hogy hogyan kérdezzem meg Sarah-tól, hogy jól van-e, anélkül hogy a „Jól vagy?” kérdést feltenném. Amikor fölnéztem, egy öltönyt viselő férfi (milyen furcsa) állt előttem, cigarettával a kezében. Pislognom kellett néhányat, hogy az iPhone képernyőjének erős fénye után a szemem hozzászokjon a bűvőhelyem félhomályához.

– Öhm, nincs. Sajnálom – mondtam hunyorogva. A férfi az egyik koszorúslány kísérője volt, az, amelyik körülbelül három centivel rövidebb nadrágot viselt a kelleténél. Az embernek feltűnnek az ilyen furcsaságok, ha az év háromnegyed részében heti két esküvőn vesz részt.

– Semmi baj – mondta, miközben visszatette a cigit a belső zsebébe a többi közé. Borzasztóan magas volt, ami megmagyarázta a rövid nadrágszárat. – Úgyis le kellene szoknom.

– Akkor talán így a legjobb. – Egyik lábamról a másikra álltam, miközben a kezemben forgattam a meg nem gyújtott cigimet, és gyorsan a szoknyám övébe csúsztattam a mobilomat.

A férfi bólintott, összeszorította az ajkait, majd zsebre vágta a kezét.

– Elveszítette az öngyújtóját? – kérdezte végül.

Ó, istenem, ezek a béna kérdések! Miért nem tud békén hagyni, hogy nyugodtan írhaszak a barátnőmnek?

– Nem – feleltem, és lélekben felkészültem a folytatásra. – Nem dohányzom.

A nagyon magas kísérő furcsán nézett rám.

– Nem dohányzik? – kérdezte.

– Nem.

– De egy cigarettával a kezében álldogál idekint?

– Igen.

A férfi röviden beszívta a levegőt, mint aki mondani készül valamit, de aztán megrázta a fejét, és visszafogta magát. Aztán megint beszívta a levegőt, de ezúttal nem fogta vissza magát. Sajnos.

– Biztos, hogy meg fogom bánni, de megkérdezhetem, hogy miért álldogál idekint öngyújtó nélkül egy cigarettával a kezében, ha nem dohányzik?

Teljesen helyénvaló kérdés volt, csakhogya én nem szerettem volna válaszolni rá. El akartam